Sædelig Opdragelse.

(Efter „Kr. Dbl.")

Barnenaturen.

For at faa en godHøst udvælger den dygtige Landmand sig ikke blot godt og spiredygtigt Sædekorn, han undersøger ogsaa den Jordbund, han skal dyrke, at den, om den ikke er velstikket, kan blive bearbejdet paa den mest passende Maade og derigennem blive saa modtagelig som muligt for den Sæd, der skal nedlægges i den.

Saaledes maa ogsaa den omhyggelige Opdrager erhverve sig et indgaaende Kendskab til den Hjerteager, han skal have under Behandling.

Hvor prisværdig og nødvendig den gode Villie end er, saa er den dog ikke tilstrækkelig. Vel siger Ordsproget,at en god Villie drager et stort Læs, og der er sikkert ingen, der vil bestride dette, men vi huster ogsaa, at Bjørnen i sin Iver for at befri sin sovende Herre for en Flue, der havde anbragt sig paa hans Næse, greb efter en stor Træklods og slog ikke blot Fluen men ogsaa Manden selv ihjel, og det uagtet dens Villie var saa god, som den kunde være.

Skal det lykkes os at udøve — ikke en dødbringende, men en levendegørende Indflydelse paa den opvoksende Slægt, maa vi lære den at kende.

Til Opnaaelse heraf vil det sikkert nok være af ikke ringe Betydning at læse gode Bøger, der behandler herhenhørende Spørgsmaal, og som tillige kan være i Stand til at vække vor Interesse for saadanne, men det er dog mere frugtbringende at studere den opvoksende Slægt paa nærmere Hold, nemlig saaledes som vi under vort daglige Samliv med Børnene i Hjemmet kommer i Berøring med den.

Skal imidlertid dette Samliv føre os til dybere Kendskab til Børnene, maa vi være i Besiddelse af Kærlighedens Guldnøgle til deres Hjerter, den Tryllemagt, der faar dettes Døre til at springe op som af sig selv.

I samme Grad som vi elske Børnene, vil vi ogsaa interessere os for dem og indlade os med dem, og des mere tillidsfulde vil de — umiddelbare som de er — aabne deres Hjerter for os, og Betingelserne er da til Stede for en frugtbringende aandelig Paavirkning, under hvilken vi vil faa Lejlighed til at gøre rige Erfaringer.

Og disse er adskilligt mere værd under Opdragelsen end nok saa meget Bogstudium, saa vist som Menneskekundskab er noget andet end Psykologi. Man kan udmærket godt kende Sjælelivets Virksomheder og Love og endda være en daarlig Menneskekender, fordi man mangler Menneskekundskab.

Det kommer dog ikke saa meget an paa at studere en hel Mængde Børn paa en Gang som at lære det enkelte grundigt at kende, og det vil ogsaa være Vejen til at lære andre at kende.

Det er gennem Kendskab til Barnenaturen, at vi faar den rette Opfattelse af Barnet og lærer at vurdere det som en selvstændig Størrelse ikke blot i Forhold til voksne,men ogsaa i Forhold til Livets sædelige Magter.

Vi skal nemlig vogte os for at ringeagte Barnet, for det fører til, at vi enten forsømmer eller forkæler det, og begge Dele er lige forkastelige. Vi maa lære i ganske anderledes Grad at vurdere det til dets høje Bestemmelse og at respektere det som et Menneske, der vel nok i Grad, men ikke i Art staar tilbage for os, altsaa som et Menneske, hvis Evner og Kræfter ligger i Svøb, men ellers har de samme Muligheder som den voksne.

Selv om Barnet i flere Henseender staar tilbage for den voksne, følger ikke deraf, at det ogsaa skulde staa under ham.

Som dets Muskler ikke er udvoksede eller øvede og som Følge deraf heller ikke i Besiddelse af deres fulde Kraft, befinder ogsaa dets aandelige Evner sig paa et mindre fuldkomment og uprøvet Stadium.

Dets Forestillingsliv er saaledes stærkt begrænset — som det var det for den grimme Ælling, der troede, at Andegaarden var hele Verden — men samtidig er det i Besiddelse af en udpræget Modtagelighed for ydre Indtryk og en stærk Trang til at øge sit Forestillingsindhold, en Trang, der bl. a. giver sig Udslag i dets stadige Spørgsmaal og Lyst til at se Billeder, ligesom dets Forestillinger udmærker sig ved en sjælden Fristhed, der har til Følge, at de sætter dybere Spor og bliver mere varige og betydningsfulde, bl. a. derved, at de afgiver Stof for dets livlige Fantasi.

Naar hertil kommer, at Barnet ikke er i Stand til i højere Grad at udøve Kontrol over de Forestillinger, det danner, men tværtimod er yderst letroende, indser vi Nødvendigheden af, at der nøje vaages over det Eksempel, vi og vore Omgivelser giver det, at det ikke skal sværke i Stedet for at tjene til Støtte for dets sædelige Opdragelse.

Vi maa nemlig vel huske, at medens det staar i vor Magt at give Barnet Anledning til at danne en hvilken som helst Række af Forestillinger, af hvad Art disse saa end er, saa er der ingen menneskelig Magt,der igen formaar at udslette dem — i den Grad er de,naar de een Gang har faaet Plads i Bevidstheden, blevne Barnets aandelige Ejendom.

Barnets Følelser gaar ofte i en Retning, der er vor saa aldeles modsat, at man taler om en Børnenes Verden i Modsætning til de voksnes.

Det karakteristiske for Barnets Følelsesliv er, at det er saa umiddelbart, og som Følge deraf betinget af de nærmeste Omgivelser og herunder ikke blot Mennesker men ogsaa Dyr og livløse Ting.

Ogsaa her gælder det, at skal Følelserne udvikle sig i en Retning, der kan tjene til Støtte for den sædelige Villie, maa der vaages over, at Omgivelserne er rene og gode.

Endelig har vi Villieslivet, der hovedsagelig lægger sig for Dagen gennem en Række forstellige Drifter, som nærmest maa opfattes som uvilkaarlige Villiesytringer i Modsætning til de mere vilkaarlige, der bæres af et mere udviklet Bevidsthedsliv, og som derfor foreløbig kun viser sig som svage Spirer, der mangler Fasthed og Modstandskraft over for ydre Paavirkning.

Det, der i denne Forbindelse, hvor der er Tale om sædelig Karakterdannelse, interesserer os mest, er dog Villieslivets Grundretning, og hvad der udøver bestemmende Indflydelse paa denne.

Villieslivet ytrer sig i sine simpleste Former nemlig meget tidlig hos Barnet, ofte endog paa en fremtrædende Maade, og det er derfor af Vigtighed, at vi er klar over, i hvilket Forhold dette staar til dets hele Naturliv, hvis vi da vil gøre os Haab om, samtidig med at vi øver og styrker Villien, at tage den i gode Kræfters Tjeneste.

Det er klart, at det ikke altid kan være bevidste Forestillinger med dertil knyttede Følelser af Lyst eller Ulyst, der kan være bestemmende for Barnets Villiesytringer, eftersom Forestillingslivet hos det, som vi saa, befinder sig paa et meget udviklet og begrænset Stadium; der maa altsaa bag dets Villiesytringer være noget andet, der ganske umiddelbart er Bærer af disse, og det kan ikke være andet end en Attraa eller Begæring, der har sit Udspring direkte fra Barnets Naturgrund, og som altsaa bliver bestemmende for dets Villesliv.

Men heraf følger, at Villien befinder sig i Afhængighedsforhold til hele Barnets Naturliv, og at den allerede paa Forhaand er bestemt i sin Grundretning.

Villiens Afhængighed af Barnets medfødte Natur maa dog ikke opfattes som en absolut Bestemmelse af den, hvad der vilde være det samme som en Ophævelse af den, og Opdragelsen vilde da være umuliggjort, — Afhængigheden maa kun opfattes som en Begrænsning af Villiens Frihed, men heraf følger da, at skal Villien drages i en anden Retning end den, der er bestemt ved de naturlige Tilskyndelser, maa der træde nye Motiver til.

Den Grundbegæring, der sætter sit Præg paa alle Villieslivets enkelte Ytringer og saaledes bestemmer dets Grundretning, er Egoisme eller Selvfisthed, og den giver sig Udslag ikke blot i dets Forhold til sig selv, men ogsaa over for dets Omgivelser.

Gennem den Stræben, det lægger for Dagen, har det til Formaal at tilfredsstille sin Naturs Krav, hvad enten saa disse er af legemlig eller sjælelig Art, altsaa en vis Selvtilfredsstillelse, og det opnaar det gennem Tilfredsstillelse af de Drifter, hvorigennem dets medfødte Natur indvirker paa Villieslivet, og som i Modsætning til Begæringen er af en mere legemlig Art.

Egoismen ytrer sig paa forskellig Maade, men vi kan dog skelne mellem tre Grundformer, der tillige betegner tre Trin i deres indre Udvikling: Begærligheden, hvorigennem Barnet søger at tilfredsstille den selviske Naturdrift eller den sanselige Naturs Krav, Hovmod, der lægger sig for Dagen hos det, ikke blot i Form af selvgod Bespisselse af sig selv, men ogsaa i Form af Egenvillie, Egenkærlighed og Herskesyge, Uretfærdighed og Had, samt Løgnen eller det selviske Hjertes Tilbøjelighed til, efter som dets Begærlighed eller Hovmod kræver det, at skuffe sine Omgivelser.

Denne Tilbøjelighed hos Barnet til at søge Tilfredsstillelse af sine selviske Drifter viser sig altsaa at være en ond Begæring, der har sin Rod i Arvesynden, og den vil i sine mere udviklede Former ytre sig i Fjendskab over for Gud og Mangel paa Lydighed over for de sædelige Krav.

Men det maa dog erindres, at selv om den onde Begæring har Rod i Barnets Hjerte, har den endnu ikke faaet den Magt over dette, som den senere vil faa, om ikke Villien drages i en anden Retning og tages i sædelige Magters Tjeneste.

Kirkens Enhed.

Rislands Svar paa Patriarkens Brev.

„Kr. Dgbl." antydede forleden, at Rusland næppe vilde komme Patriarken Joakim i Møde, naar der var Forslag om at bane Vejen for en Forbindelse med andre Kirkesamfund. Det har vist sig at være rigtigt, og Rusland har endda svaret meget afvisende.

Regeringsbladet i St. Petersborg har nemlig offentliggjort den russiske „allerhelligste Synode"s Svar til Patriarken. I dette Svar udtales der først, at da den ortodokse Kirke har givet Afkald paa at holde Koncilier saaledes som den romerst-katolske Kirke, saa har de rettroende autokefale Kirker ingen anden Form for Meningsudveksling end Breve. Dette er rettet mod en Tanke, der har været oppe, om at holde et almindeligt østerlandsk Kirkemøde. Saadanne har man kendt før. Det sidste af Arten var Mødet 1666 i Moskov, hvor Raskolnikerne blev fordømte; men saadanne Koncilier vil Rusland altsaa ikke mere have, fordi der derved kan opstaa en Magt udenfor Rusland, der har Betydning i russiske Kirkeforhold.

Skrivelsen fortsætter med at udtale, at paa Grund af de modstridende Ønsker er der meget daarlige Udsigter til at faa noget ud af en saadan Brevveksling mellem Kirkerne. Det maa her erindres, at Ruslands, Grækenlands, Rumæniens og Serbiens Kirker er „autokefale" og væsentlig politisk ledede. Den bulgariske Nationalkirke endelig har for 30 Aar siden faaet sig en „Eksark", der ligger i aaben Fejde med Patriarken og er sat i Ban af ham. Selvfølgelig har Forhandling her sin Vanskelighed.

Endelig kommer vi til den Vej, Patriarken vilde jævne til Forbindelse med Protestanter og Katolikker. Her kan Rusland slet ikke være med: De i forudfattede Meninger forblivende Katolikker og Protestanter staar nu til Dags fjendtligere end nogen Sinde overfor den østerlandske ortodokse Kirke. Gammelkatolikkerne er mere og mere kommen under protestantisk Indflydelse og fjerner sig derved fra det Grundlag, de tidligere havde tilfælles med den ortodokse Kirke.

Den allerhelligste Synode kommer da til det Resultat, at en Kalenderreform bliver det eneste, det kan nytte at forhandle om. Det er endda ikke meget, Rusland her vil være med til. At indføre den saakaldte „ny Stil" til Beregning af det borgerlige Nytaar, er en Mulighed, som ikke er helt udelukket. Men at antage den gregorianske Stil („som flere videnskabelige Autoriteter holder for urigtig") og beregne de store Højtider efter den, det maa Synoden anse for saa fuldstændig udelukket, at ingen Begrundelse behøver at gives.

Ikke en Gang Almanakken er der altsaa Udsigt til at faa moderniseret. Der er nemlig ogsaa gaaet Politik i den. Det, at Paasken fejres paa en egen Tid i de ortodokse Lande og i Dele af Ungarn, Siebenbürgen, Galizien og Bukowina, betragter Rusland som et Middel til politisk Indflydelse, der ikke maa forskærtses.

De koncilbegejstrede Blade i Rusland var for Resten ogsaa før denne kolde Straale kom omhyggelige i at forbeholde sig, at Forholdet til de frastilte Raskolnikere maatte blive en „indre Sag", som et saadant Koncilium ikke maatte have Ret til at blande sig i. Raskolnikerne, der tæller flere Millioner, er nu stærkt splittede i Sekter, men oprindelig er det en gammeldags Retning, der ikke vilde gaa med til nogle Ændringer i Ritualet, som Kirkemødet 1666 godkendte. Det var for vore Øjne urimelige Smaating at lave Kirkeændring paa. Der er senere blevet mere, men det, at der ikke i et fælles Koncilium maa tænkes paa almindelig Undersøgelse af deres Forhold til den ortodokse Kirke, det viser, hvor afgjort Østens Kirke er splittet i Folketirker, der ønsker sig adskilte.

Den glade Peter.

Hvad skal han gøre.

„Verdens Gang" indeholder følgende ondskabsfulde Serber-Betragtninger af Forfatteren Gunnar Heiberg:

Det var slemt at være Kong Alexander. Men det er heller ikke godt at være Kong Peter. Peter vilde gerne være Konge. Men det kunde ikke gøres uden at Alexander først blev ryddet til Side.

Peter blev Konge.

Og efter Naturens Orden burde da Peter være glad.

Men det har han ikke Lov til, for han skal være bedrøvet, siger Europa. Han har at være streng og ikke glad. Og han skal være streng mod dem,som har skaffet ham den største Glæde i hans Liv. Han skal straffe dem, siger Europa. Og vel at mærke, Europa siger det først nu. For straks han var bleven enstemmig valgt til Konge, blev han hjertelig lykønsket af det samme gamle Europa, lykønsket med at have faaet sit kæreste Ønske opfyldt.

Han blev hilset hjertelig velkommen i Monarkernes Ring, lige fra Czaren til Fyrsten af Montenegro, som hyldede ham med det privatpublike Udraab: „Leve min Svigersøn!"

Officererne og Politikerne i Serbien valgte ham enstemmig til Konge, efter først allesammen at have været enige om at slaa den forrige Konge ihjel. Og nu skal han straffe de enstemmige Serbere, forlanger Europas uforenede Stater.

Den moralske Retsorden kræver det, siger Czaren, efter netop med sine hvidbehandskede Fingre at have knebset Sandet væk af et Dokument, som mod Tro og Love underskrifter Finland.

Jeg gaar nemlig ud fra, at Kejsere altid omgaas Blæk med hvide Handsker og altid bruger Sand for at faa Blækket til at tørre.

Den moralske Retsorden, siger England og stanger sine lange Tænder, hvori der endnu sidder Bærtøj.

Den moralske Retsorden, siger den glade Marianne, visende sin lille Fod med de smaa Sko med den røde Flet, som har siddet der lige fristhelt fra Ludvig den 16.'s og Marie Antoinettes fugtige Tider.

Den moralske Retsorden, siger „le grand caporal", under hvis Knebelstegn det ganske Europa vandrer fra Nat til Nat.

Og om det nu er Staben af anden Rang,saa kaster de den moralske Retsorden i Hovedet paa Kong Peter. Vor Gesandt i Belgrad — hvis vi har nogen Gesandt i Belgrad — har faaet Ordre af Gustav den Tredies Efterfølger til at holde sig borte fra Festlighederne ved den ulykkelige Peters Indtog i sin Hovedstad.

Nu er der jo en Mulighed for, at dette Nummer, som den europæiske Koncert har sat op paa sit Program for Anledningen, bare er en gammel Operettemelodi,som ikke skal tages saa alvorlig. Det er bare en let Musik, som, naar den er blæst, saa er den blæst — hen i Vind og Vejr. Man har jo hørt sligt før. Men i alt Fald har de spillet det ny Medlem af Kapellet, Peter, et slemt Puds. Skal han eller skal han ikke straffe Ophavsmændene til sin Lykke?

Vil han lyde mit Raad, saa skal han ikke straffe sin Lykkes Ophavsmænd.

For det første, fordi det vilde være saa ækkeligt affekteret. Dernæst fordi de forenede Serbere kanske vilde genere sig slig, at han vilde komme til at angre det. Og endelig fordi, naar han har været Konge en otte Dages Tid, saa vil han forstaa, at de kronede og ukronede slet ikke egentlig har talt til ham.

Det, de sagde med Nysten i Stemmen, var bare noget, som deres egne Undersaatter skulde høre. Det var bare en Indprentning til deres egne af den gamle Sandhed, at er der noget, som mest af alt ligner et Selvmord, saa er det at berøve sig selv sit Overhoved. Det var bare en lokal Varsel til geres egne Underhoveder. Men for at det ikke skulde se ud, som om de tænkte paa sig og sine egne Interesser, henvendte deAdvarslen til Serbien.

Hvad vil den glade Peter gøre?

Bare han nu ikke handler overilet.

For ellers vil let det Øjeblik kunne indtræffe, at det vil blive for sent for ham at ønske, at — da var Peter af Vejen.

Træk af Henrik Ibsens Karakter.

I en Studie over HenrikIbsen, som „Revue bleue" har offentliggjort, fortæller Georg Brandes, at han i Aaret 1891, da han var sammen med norske Malere i Sandviken ved Kristiania, tilfældig fik at vide, at Ibsen boede alene i det derværende Hotel, og at han og hans Venner derpaa besluttede at indbyde den trættelære Gamle til en Middag. Hos Ibsen, som altid var menneskesky, ligefrem Indbydelsen, saa spurgte han mistroisk: „Hvor mange Spisegæster vil da være der?" — „Ni." — „Jeg spiser aldrig i saa stort Selskab." — „Det er bare Kunstnere", sagde Brandes, „og der vil ingen Smålegæster komme der; man vil spise i Deres Hotel, saa at De behøver herken at gaa ud eller klæde Dem særlig fint paa."

Endelig samtykkede Ibsen, og Nytaret spredtes da hurtigt om, at man til hans Ære foranstaltede et Festmaaltid. Naturligvis vilde alle være til Stede der. Ubekendte viste Brandes tilbage; „men det var ham umuligt at tilbagevise Familier, som selv elskværdig havde modtaget ham"; han derfor igen tilbage til Ibsen og meddelte denne bestedent, at ogsaa en Dame ønskede at være til Stede ved Middagen. — „Det skal ikke ske", svarede Ibsen rasende. — „Det er en livlig og klog ung Frue." — „Jeg li'er hverken de livlige eller de kloge unge Fruer." — „De skal tidligere en Gang have lidt hendes Tante rigtig godt." — „Det er noget andet, hun kan komme."

Den fastsatte Dag bankede Brandes i Kjole paa Ibsens Dør. Ibsen ser forbavset paa ham og bliver igen vred: „I Kjole?" raaber han. „Men jeg har jo ingen Kjole." — „De kan jo komme i Frakke!" — „Er Damen der?" — „Hun og nogle andre Damer." — „Hvor mange er der i det hele?" — „22 Personer." — „Det er Forræderi! De sagde ni — jeg kommer ikke."

Ved venlig Overtalelse lykkedes det endelig Brandesat faa Ibsen med sig. Men den gamles Ansigt var saa strengt, at intet Menneske vovede at tale et Ord, da hun viste sig. Middagen begyndte saa isnende kold, at man fandt det nødvendigt allerede ved Fisken at drikke Champagne og holde Talen til Ære for Digteren.

Allerede efter de første Ord afbrød Ibsen Taleren, men denne — det var Brandes selv — bad ham respektfuldt at vente med sit Svar, til han havde talt til Enden. Brandes vedblev at sammenligne Gæsten med Solen og alle Stjernerne. Men Ibsen lod ikke til at fatte Pris derpaa. „Det var en Tale," sagde han, — „mod hvilket mangt og meget lod sig indvende, men jeg vil ikke gøre det." — „Gør det alligevel, Mester; det vil være os meget kært". — „Jeg vil ikke det," gentog Ibsen med hævet Stemme. En Herre, som sad ved Siden af en henrivende Skuespillerinde, tog Ordet og sagde: „Min skønne Naboerske beder mig udtrykke en Tak fra Damerne ved Teatret og sige Dem, at der ikke findes Roller, som de hellere spiller, end de, som er skrevet af Dem."

„Jeg skriver ingen Roller" — svarede Dr. Ibsen vredt; — „jeg fremstiller Personer, og jeg arbejder aldrig for nogen som helst Skuespiller eller Skuespillerinde."

Om den Virkning, som hans noget bidske Humør maatte frembringe, synes Ibsen selv ikke at gøre sig det ringeste Begreb, thi da Taflet blev hævet, sagde han naivt: „Det var en meget vellykket Fest!" Den var i Sandhed yderst „vellykket."

Eczema. Skæl. Udslet. Kløe i Huden af enhver Art øjeblikkelig lindret, fuldstændig helbredet. Doan's Ointment. I ethvert Apothek.

Specielle Ekskursioner

Tirsdag den 4. og Tirsdag den 18. August

Rundrejse

fra Chicago til Sioux City, Iowa.

$15.00.

Kun Landsøgere indbydes.

5000 Acres af opdyrkede Farme. — ¼ til ⅓ kontant, Resten paa lang Tid. Landet vil betale for sig selv. Køb en Farm, hvor Kløver, Alfalfa, Majs og alle Slags Kornsorter gror i Overflødighed, og hvor Fremgang er sikker. Her er den sidste Lejlighed for en Mand med smaa Midler.

Kom og se de dejlige Hjem og bo i en Egn, som i de sidste 30 Aar har givet en stor Avl hvert Aar.

Asmus Boysen,
172 Washington St., Chicago, Ill.

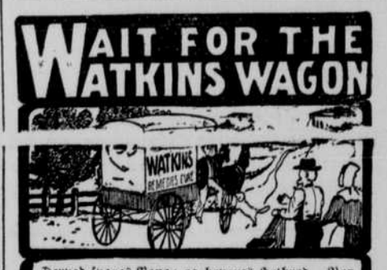

Derved spares Penge og bevares Helbred. Vor specielle Agent bestiller direkte fra vort $500,000 medicinske Laboratorium med

WATKINS'
Vegetable Anodyne Liniment

og 50 andre Mønsterpræparater, **alt garanteret.** Prøv. før De køber. Tusinder af Familier bruger den.

Saa ud som et Lig.

Sheldon, Ia., 4 April 1902. Sidste Høst, da jeg i stærk Varme stakkede Sæd, fik jeg et heftigt Anfald af Kolera Morbus, og min Kone sagde, jeg saa ud som et Lig. Jeg gik hjem og tog 2—3 Portioner, og før Aften kunde jeg gaa til mit Arbejde igen. Jeg vilde ikke undvære Watkins' Anodyne Liniment, Giv Agt paa det Varemærke. — vist om det skulde koste mig $5.00 pr. Flaske. John Heitzman. Skriv efter Watkins' „Home Doctor and Cook Book" (100 ill. Sider). Sendes frit.

The J. R. Watkins' Med. Co.,
67 Liberty Street, Winona, Minn.

P. E. James,
Dansk Læge.
Office over Bank of Hutchinson.
Office Phone 161. Res. Phone 126.
Hutchinson, Minn.

Dansk Missionshjem,
139 Prospekt Ave., Brooklyn, N. J.
anbefales. Rejsende afhentes paa Forlangende. Opgiv til hvad Tid og til hvilken Station De kommer.

Elektrisk Bælte

sendes frit

til alle Mænd, som skriver til Heidelbergs Medical Institute, St. Paul.

Send Deres Navn og Adresse, tydeligt skrevet, og de vil sende deres fortrinlige „Electro Chemic Belt" uden me Cents Udgift for Dem. Det bliver Deres mod at forlange det. Ikke engang nødvendigt at sende Frimærker.

Saa godt som noget elektrisk Bælte i Verden

Heidelberg Medical Institut, med en Kapital af $100,000, er det sig ste og største medicinske Institut i Nordvesten og bortskænker Tusinder af dets fortrinlige elektro-kemiske Bælter for at bevise og overbevise deres vidunderlig helbredende Kraft. Det store „Elektro-Chemic Bælt" vil gengive Dem Sundhed og Lykke. 18,876 svagelige Mænd er nylig genvundet Energi, Livskraft og fuldstændig Manddom. Det helbreder hurtigt **Rheumatisme, Lændevark, Lamhed i Ryggen, nervøs Afkræftelse, Varicocele, svigtende Livskraft, Nyresygdomme, Lever-, Mave- og Kjønssygdomme, almindelig Svækkelse, tabt Nervekraft, og mange andre Sygdomme.** Det er værd, fra $20 til $50 for enhver. Det bliver bortgivet absolut frit af Mester-Specialisten til alle dem, som behøver det ene store Helbredelsesmiddel, Elektricitet,

„Led i atten Aar, endelig helbredet".

Tilfælde 1,678. For 18 Aar siden mærkede jeg de første Symptomer paa Nervesvaghed, som senere forvoldte mig megen Elendighed og Lidelse. Jeg havde Smerter i Ryggen og havde mange hvidelose Nætter. Jeg manglede Herredømme over mine Aandsevner, saa jeg altid var ubeldig stillet i hvad jeg foretog mig. Jeg har brugt Heidelberg Medical Institute elektro-kemiske Behandling omtrent 6 Uger, og jeg anser mig selv for atter at være helbredet, og at være fristet er værd alt, hvad en Mand ejer.

Husk Bæltet sendes ikke paa Prøve, men er Deres Ejendom for stedse uden at De betaler en Cent. Derfor skriv i Dag efter det fortrinlige „Elektro-Chemic Bælt" frit. Nævn dette Blad. Adresse:

Heidelberg Medical Institute,
Fifth and Roberts Streets, ST. PAUL, MINN.

DON'T BE FOOLED!

Take the genuine, original
ROCKY MOUNTAIN TEA
Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark cut on each package. Price 35 cents. Never sold in bulk. Accept no substitute. Ask your druggist.